

LBRIS

We know
books

Colecția Roman

Lector: Nicoleta Arsenie
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RUSU, MIRELA

Insula Atlantidei / Mirela Rusu. - București : Ideea Europeană,
2025
ISBN 978-630-333-114-0

821.135.1

Mirela Rusu

Insula Atlantidei

București, 2025

Insula

Insula se născuse, cu mii de ani în urmă, din cenușa unui vulcan și adăpostise, pe timpuri, prădători de nave. Vasele care naufragiau în zona sălbatică și pierdută de lume erau jefuite și mai apoi scufundate. Printr-o întâmplare fericită, pirații de pe insulă erau milostivi cu nenorociții naufragiați. Îi adăposteau în casele lor, îi încălzeau, le dădeau haine și mâncare. Localnicii spun cu mândrie nețărmută, și în zilele noastre, că sufletul lor luminos îi îndemna să-i ajute pe supraviețuitorii vaselor împinse de furtună să înnopteze pe tărâmul neasemuit al insulei și să se înfrupte din bucatele lor.

Istoricii erau de altă părere. Manuscrise vechi, găsite în siturile arheologice sau adăpostite de călugări prin mănăstiri, relatau despre cum corsarii iscodeau pe la călătorii aruncați de furtuni pe plaja cenușie despre corăbiile ce aveau să mai treacă pe lângă insulă și avuțiile pe care le cărau. Aprindeau felinare ca să atragă navele care sperau că vor ajunge, după multe nopți petrecute pe mare, într-un port. Navele se înfundau neputincioase în mlaștina din jurul insulei și sfârșeau jefuite.

Sihaștrii care, mai târziu, s-au retras printre stânci au scris în cărțile lor străvechi că acele comori strânse de piraiți erau blestemate. Au mai spus că blestemul aruncat de supraviețuitorii sutelor de vase scufundate se întindea peste veacuri.

S-a dovedit că insula se afla pe o zonă seismică ce putea exploda și fărâmița pământul oricând, iar vulcanul răbufnise din nou, în acele vremuri, parcă speriat de lăcomia prădătorilor, care nu mai conteneau cu jafurile. Vulcanul se aprinsese, își aruncase lava fierbinte peste locuitorii de atunci, dar bucata de pământ, pierdută în mare, supraviețuise printr-un miracol, ca și băștinașii ei.

Lava vulcanului se revărsase nestăvilită peste câmpurile roditoare, scăldate de izvoare. Cei care au venit, după ce infernul încetase, au găsit resturi de case arse împrăștiate prin întreaga cetate. Într-o clipă, ceva s-a petrecut, o apocalipsă care a prefăcut orașul într-o grămadă de moloz. La temperaturi mai fierbinți decât soarele, trupurile s-au transformat în cenușă. Iar cei care au supraviețuit au dat piept, în zilele care aveau să urmeze, cu ceva și mai rău, focul întreținut de gazele subterane ale vulcanului.

Un timp apocaliptic – arheologii care au cercetat vestigiile insulei cred că, atunci și acolo, s-ar fi dezlănțuit răul pe pământ, așa cum se întâmplase în Sodoma și Gomora.

Puterea de distrugere a vulcanului a fost atât de mare, încât s-a crezut că era mânia lui Dumnezeu. Bucăți mari de piatră scoase de vulcan din adâncuri pluteau pe apă. Munții ei s-au transformat în stânci de sare, iar plaja era și ea plină de sare. Și cine și-ar mai fi dorit să trăiască pe o insulă pustie și sărată?

Prin negura apocalipsei ce ar putea apărea într-o zi oarecare, teama de zbuциumul ei se strecoară și bântuie conștiința fiecăruia dintre noi.

Numai că insula era magnifică, în curând s-a populat din nou și a răsărit ca o scânteie din mare. Plaja ei sărată și plină de cenușă atrăgea privitorii. Era ca o revărsare a bunăvoinței lui Dumnezeu și faptul că supraviețuise urgiei o scotea din mare magnifică și mai încântătoare. Lumina ei se răsfrângea în jur ca dragostea care ocrotește după un război nemilos. Aspectul ei maiestuos îți tăia răsuflarea. Plaja acoperită de cenușă te mai ducea cu gândul spre lava unui vulcan revărsat în urmă cu veacuri peste insula răsărită din mare. Insula era atât de strălucitoare că numai gândul la ea era copleșitor.

În acea zi, când vaporul se apropia de insulă, în chiotele turiștilor, nimeni nu-și mai amintea de zilele când lava vulcanului năvălise peste ea. Soarele trona peste mare și părea că va fi acolo veșnic, niciodată nu va mai pleca. Serile târzii de iarnă, când vapoarele nu se mai îndreptau spre insulă, rămăseseră departe, amintirea lor se împotmolise într-un amurg pierdut printre dimineți inundate de soare.

Artenienii te aruncă în fața hăului, bănu Ana, în ziua când coborî de pe vapor pe insula ce se ivise strălucitoare din valuri, ca într-o poveste. Apoi rîd de tine, convinși că hăul lor e cel mai bun.

Deși mulți, mânați de credințe străvechi, plecaseră din țara lor și se îndreptaseră spre alte zări, în care cei asemenea lor se răspândeau prin lume și făceau comerț cutreierând pe mare, artenienii erau convinși că alți

muritori râvneau numai să călătorească înspre țara lor, care fusese, de-a lungul secolelor, iubită și binecuvântată de Dumnezeu. Orice le-ai fi spus, ei rămâneau încredințați că erau primii creștini, ce i-au ajutat pe alții să răzbată pe cărările civilizației. Alții nu și-au dorit decât să-i aibă în preajmă, să hoinărească prin insulele lor divinizate de zei și să se piardă în colțul lor de lume, în care să lânzezească printre miresme suave împrăștiate de smochini și mandarini, printre localnici ce leneveau pe plaja scaldată de valuri dulci și prin grădini de chiparoși.

Infernul ce va urma se deslușea cu greu, mai ales în valurile mării, printre care se întrezărea insula, pierdută într-un ținut însoțit și limpezit de o apă caldă, ținut pe care anticii îl numiseră Artenia. Soarele strălucea, nisipul de pe plajă parcă luase foc, când vaporul se apropie de ea, în ziua aceea, cu turiștii strigând extaziați la vederea aceluiaș petic de pământ, o oază pierdută în albastru.

Se strecură printre turiștii zgomotoși și alergă spre țarm. Nu o aștepta nimeni. Era doar ea și rucsacul greu. Purta o cămașă albastră, bine apretată, și o fustă în carouri ce-i cădea peste genunchi. În alte situații s-ar fi îmbrăcat altfel. Dar acum, după o călătorie cu vaporul ce durase o noapte și o zi, ea se îndrepta spre școala de pe insulă.

Câțiva localnici, din mulțimea îngrămădită la țarm, cu ochii spre nava ce de-abia acostase, se uitară lung după femeia tânără cu părul ei șerpuitor, castaniu, și silueta fragilă. Aducea cu ea o neliniște și o purta cu nepăsare printre străinii călători, atrași de tărâmul însoțit, înconjurat de marea cu gust dulceag și înțesat cu grădini de măslini. Soarele strălucea mai mult de trei

sute de zile pe an și valurile mării se revărsau dulci în partea asta de lume.

Numai că ea nu venea dinspre ținuturi cu chiparoși și, în amintirile ei, marea se rostogolea și fremăta aspră, în zile când se întuneca și devenea fumurie și, când ieșeau din spuma ei sărată, pielea se încrețea albă și părea vestejită.

Un autobuz se afla nu departe de locul în care vaporul acostase, așteptându-și călătorii. Șoferul o privi râzând, arătându-și dinții tociți și negri de la țigara pe care o rezemase cu limba de colțul gurii.

– Vreau să merg la Legrena, îi spuse Ana în engleză, dar el nu înțelese și ea repetă, ridicând vocea... Legrena, Legrena, și intonă cuvintele ca într-un cântec... Legrena...

– Ne, Ne, îi răspunse șoferul, aruncându-și privirea în altă parte... se vedea clar că turiștii îl agasau, mai ales o fată ca ea, cu părul lung, în fustă și purtând o bluză scrobită, albastră ca marea.

Coborî, o ajută să-și arunce rucsacul printre bagajele celorlalți călători și-i făcu semn cu mâna să se urce în autobuz pe ușa din spate.

Apoi, tot drumul care urmă printre serpentinele alunecoase, Ana privi marea care rămânea în urmă și se ivea dintr-odată, neașteptat, iarăși, când mașina mai trecea de o cotitură de drum, răzlețită printre dealuri. Ea iubea marea, măslinii și insulele...

Insula era izolată de continent și iarna vapoarele arareori se încumetau înspre ea. Mulți dintre locuitorii ei trecuseră pretimpuriu în lumea neființelor, numai pentru că pe vreme friguroasă nimeni nu trimisese un doctor sau ajutoare spre localnici. Ori ei nu mai puteau să se îndrepte către marile orașe, în care să-și vindece rănilile și bolile hulpave. Vapoarele nu răzbăteau până

la țărmul ei decât vara și, uneori, primăvara. Așa era insula cu măslinii ei leneși, strălucind însingurați în soarele încins al verii, cu case mici albastre și plaje negurii.

Înainte să ajungă la țărm, un bărbat tânăr, pe care-l cunoscuse pe vapor, îi povestise Anei despre mama lui, ale cărei picioare se împotmoliseră la un moment dat într-o tumoare. Se întâmplase într-o iarnă, când vapoarele nu mai străbăteau marea și nu se mai încumetau să ajungă la insulă.

Valurile se rostogoleau tumultuoase, printre furtuni, iar ploile torențiale și vântul sălbatic împiedicaseră până și elicopterele să se apropie. Boala se agravase, picioarele mamei erau pline de răni. Spre primăvară, când fiul reușise să-și urce mama pe primul vapor ce se apropiase de insulă și se întorcea mai apoi spre marile orașe, era prea târziu. La spitalul din cel mai apropiat port, doctorii i-au spus că trebuie să-i amputeze mamei picioarele, ca ea să mai rămână în viață.

Când au coborât amândoi de pe vapor în ziua aceea fierbinte dintr-o vară târzie, mama lui îl aștepta și i-a venit în întâmpinare într-un cărucior cu roțile. Vapoarele nu ajungeau iarna pe insulă și ea își pierduse picioarele, ale căror cioturi erau ascunse acum sub o pătură.

Dincolo de orice insulă cu țărmurile inundate de marea albastră precum turcoazul și plaje maiestuoase cu nisip fin, turiști gălăgioși și fete creole, se află o poveste ca aceasta, se gândi Ana, mai târziu, cu nasul lipit de fereastra murdară a autobuzului care-și croia încet și anevoios drum printre serpentine.

Pe timp de iarnă, feriboturile nu ajungeau pe insulă. Numai vara mai poposeau la țărmul ei și, poate, uneori, în zilele dinspre toamnă sau primăvară.

Școala

Printre coline se zăreau case mici, albe, cu turle albastre ca marea. Multe păreau pustii, stăpânii lor nu le vizitau decât rareori. Pe străduțele mici, înguste, se mai strecura câte un trecător sau mașina grăbită a vreunui turist. Un val de fum se așternuse peste insula unde nu ningea niciodată.

Măslinii se odihneau leneși sub soarele amețitor, aerul părea uscat, și Anei i se făcu dintr-odată frig. Poate că n-o să reușească să rămână pe insulă, așa cum râvnea, vapoarele ei nu o să poposească pe meleagurile spre care ea jinduia.

Apoi se îmbărbătă singură. Spiritul creației era atât de puternic că nu ar putea să fie nimicit de infernul uman, își spuse, încercând să creadă că vorbele ei se vor întrupa într-o realitate amețitoare. Ea să creadă mai întâi, își repetă în gând, și apoi cu voce tare, când autobuzul se opri, poticnindu-se, în fața unor porți mari, negre, din fier, ce ascundeau o clădire albă cu cariatide, înaltă și impunătoare. O șopârlă îi sări printre picioare, când coborî din autobuz, și se opri în praful colbit al străzii.

Căldura se rotea amețitor printre portocali, drumul rămase pustiu după ce autobuzul plecase în grabă și ei i se făcu și mai frig. Poate că nu va reuși... ce o aștepta oare dincolo de porțile negre de fier? se gândi, apoi își săltă rucsacul pe spate și se îndreptă cu pași repezi spre curtea clădirii.

Sună la interfon și o voce ascuțită o întâmpină de dincolo de porți, după un clinchet metalic ca de clopoțel, iar cariatidele i-au împrăștiat ecoul. O voce din care se desprindea agresiv un accent adus parcă din Oxford. Nu-i reușeau nici agresivitatea și nici accentul, femeia venea din estul Europei și în trecutul ei se întrezăreau frustrări și o inteligență deșănțată față de spiritul școlii ascuns prin clădirea albă, plină de șopârle bântuind prin băile căminului ce adăpostea studenți străini de insulă.

Porțile din fier se deschiseră cu un zumzet metalic și se închiseră brusc, după ce Ana trecu de ele, pocnind ca un bolovan căzut în fața unei peșteri.

Curtea se deschidea larg și ascundea un lac artificial. Scări de marmură albă se iveau dintr-o terasă străjuită de coloane tot din marmură, în fața clădirii somptuoase, toată albă, înțesată cu sculpturi și ornamente din Antichitate, ca un muzeu izolat pe insula pierdută la sute de kilometri de cea mai apropiată așezare. La capătul scărilor o aștepta o tânără slabă, cu păr lung, blond și rar, ascunzând un zâmbet ca o grimasă.

Dacă m-aș întoarce și aș pleca acum, zâmbetul i-ar dispărea într-o secundă și nici nu s-ar întreba de ce m-am răzgândit, după ce am străbătut drumul lung și anevoios până acolo, pe vapor și în autobuzul care-și zdruncina călătorii printre serpentine. Va uita mai apoi, după ce va respira ușurată că a scăpat de un musafir pe care nu și-l dorea, cugetă Ana, puțin tulburată.

– Te așteptam încă de ieri, tânăra îi arunca priviri curioase. Eu sunt Anita.

Câteva săptămâni după ce ajunsese pe insulă, cineva i-a șoptit Anei că Anita era ungueroaică, studiasse într-o faimoasă școală din Vest și o aroganță se deslușea în gândurile ei. Ana nu găsea că ar fi fost așa cum credea ea. Experiențele de viață prin care treci ar putea să te deosebească de ceilalți. Războiul împânzește locul în care te-ai născut, dar supraviețuiești, iar la sfârșitul urgiei diminețile tale vor fi altele decât cele trăite până în clipa când casa ți-a fost arsă și tu ai plecat în pribegie. Scrii o carte sau pictezi un tablou, spiritul tău e viu, nepietrificat; a fost pus la încercare înainte, s-a eliberat apoi și din el s-au repezit înspre lume fluturii inocenței. Fata uscățivă n-avea cum să înțeleagă, era prea îndârjită să i se desprindă din voce accentul academic însușit într-o universitate dintr-un Oxford rece, înghețat și ploios.

– N-am putut să plec de la slujbă. Simțea cum o lipsă de armonie se strecoară lacomă între ea și străina apărută dintre cariatide.

– Ceilalți sunt în clasă, îți arăt camera ta și după aceea, dacă vrei, te alături lor, mai spuse străina, cu accentul ei academic și zâmbetul strecurat strâmb printre buzele subțiri și părul răsfirat rar.

Prin curtea școlii se îndreptară spre o clădire mică și înghesuită în spatele muzeului – clădirea albă, maiestuoasă, ce ascundea școala de pe insulă. Leandrii de lângă coloane o ademeniră când trecu pe lângă ei. Parcă-i șopteau prin vântul ce-i răsfira părul și-i aduseră o mireasmă dinspre marea azurie și portocali, atât de mângâietoare că aproape o clătină pe Ana.

Anita zdrăngănea o legătură de chei și o privea pieziș din când în când. Poate că și ea își dorise să urmeze